

O CHYTRÉM KONIKLECI

Na malebné louce u starého lesa rostlo ohromné množství rostlin, které výrazně zářily barvami květů. Barvy měly různé a byly též různě roztroušené po louce, a tak vytvářely zmatek budící krásnou spirálu.

Na kraji louky, spíše u lesa, se tyčila květina, která měla podle tvarů lístků přezdívku hadí jazyk. Byla to všímavá rostlina, ovšem neprokoukla hloupou pampelišku, které moc předala. Pampeliška se o chod louky moc nestarala. Nepřipravila ani zazimování rostlin a obranu proti mrazu. To byla velká chyba.

Jednoho rána se zvedla hustá a mrazivá mlha. Ta nebyla jedinou, kdo začal škodit. K mlze se přidaly sníh, mráz, led, a zkrátka zima. Ovšem ne ledajaká zima. Byla tou nejostřejší. Přežila jen hrstka připravených rostlin. Když začalo přicházet jaro a sníh roztál, spatřila hrstka přeživších paseku po zimě. Od té doby se vždy rostliny na zimu připravovaly, ale za pár let už nebyla zima tak tuhá a přípravy přestávaly.

Koník, moudrá rostlina z kraje lesa, kterému se tak říkalo na znamení útěku před zimou, se ale dále tvrdohlavě ochlupoval proti zimě, která již vypadala jako časné jaro. Za to se mu všechny ostatní rostliny posmívaly. Dokonce získal posměšné jméno koniklec. Jeho chlupy se totiž považovaly za jakousi klec, která ubírala na svobodě. Koník, ostatními přejmenován na koniklece, byl ale nezlomný.

Po pár letech krutá zima opět přišla a kromě koniklece, který ji očekával, všechny rostliny uhynuly. Koniklec začal obnovovat říši rostlin, a to se mu povedlo. Dnes je zde naštěstí mnoho rostlin. Spousta z nich na zimu však stále zapomíná.